

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.

RAV. ISKRA, Organ der Kommunistischen Arbeiter-Partei Bulgariens.

АБОНАМЕНТ: 10 броя 4-50 лв., 20 броя 9 лв.,
40 броя 18 лв. Един брой 50 ст. Двоен — 1 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиев, ул. 6 Септември № 28
Варна.

В ГЕНУА

Създадените анархо-капиталистически противоречия висят над империалистическата буржуазия, като „Домолив меч“. Деградицията на капитализма с бързи крачки върви към своя катастрофален финал. На всичките старания на буржуазията, да намери изход на създаденото безсходно положение, живота всеки ден отговаря с нови и по-страшни удари. Най-великата империя, която историята на човечеството познава и която е възможна само при империалистически капитализъм — съвременна Англия, владееща: 1/4 от сушата, моретата и океаните на земното кълбо и господстващата на 1/4 от населението на земята, — слънцето на която империя никога не захожда зад хоризонт, и пазитираната и експлоатацията над милион хора от всички раси и племена, познати в света, днес се раздрусва до своите основи. Благополучието на всеки англичанин бил той буржуа или пролетарий, което се крепеше на 66 колониални експлоатирани, роби, днес е сериозно расклатено. В Ирландия, Египет, Индия недоволството против английския империализъм влиза в фазата на откритото въоръжено въстание. В южна Африка, то приема формата на гражданска война между трудящите се и капиталисти, а в самата Англия се изразява в форма на гладни бунтове на милионните безработни маси.

Английската империалистическа буржуазия чувства не на шега — своето сериозно испытание и търси изход. Ето защо именно английската дипломация се явява инициаторка и най-голяма привърженица на всякакви международни конференции и комисии. Чувствайки своето нарастващо от ден в ден грозно вътрешно положение, английската буржуазия се стреми преди всичко да създаде за себе си гаранция или най-малко неутралитет на външна тайна и явна намеса в нейния вътрешен живот, чрез всевъзможни съглашения и договори. Но в това тя малко успява и се пхрижи в собственото си масло на огъня на революционното брожение. В туй си положение тя не намира ни съчувственици ни доброжелатели. С своите бивши съюзници — империалисти тя до колкото не е в конфликт — не е, и в истинско добри отношения. Понеже нейните интереси са до толкова впити в всесветските империалистически отношения в всичките части на света и моретата, че те не могат да не засегат в сърцето всяка друга империалистическа държава.

С Генуезката конференция, Английската дипломация цели преди всичко своите империалистически интереси.

Това се вижда явно от Французката опозиция на тъзи конференция и неутралитета към нея на Съединените Щати: двете най-мощни империалистически държави след Англия.

Избора, именно Генуа, нейното място за заседание е избрано от Лойд Джордж не само за чистия и мек Италиански климат, да освежава главите на джлбоките Английски дипломати, после трудните и тежки работи в конференцията, но и да им бодят в очите непрестанно сините води на Средиземното море и напомнят, че то е основата на господството на Английския империализъм.

Че Генуезката конференция ще бъде само нов империалистически блжф, както всички конференции, свикани после наложените на света империалистически договори, не е трудно да се предскаже още от

сега. Всички участници в нея гледат, като на хазартна игра, каквато е и в същност тя и всеки партньор в нея ще държи за своята кесия.

Безспорно, е, че Англия с тъзи конференция ще иска да бие Франция, своята най-верна съюзница в бившата империалистическа война, а днес най-опасна противница. Французкия империализъм най-добре използва създадената ситуация после войната за удовлетворение неговата ненаситна жажда: да заличи от лицето на земята Германия. Франция е причината за удовлетворение на най-широките империалистически вжделения на Югославия, Румъния, Чехословашко, Полша и т. н. Тя е творец на „малкото съглашение“. Французката дипломация създаде от тех върна стража за себе си от страна на Германия и верен съюзник и оржие за нападение против Съв. Россия. По такъв начин тя създаде една солидна опора на Французкия империализъм на Европейския континент за по нататъжни аспирации и по море.

Гръцко-Турската война, вече прие формата на въоръжен конфликт между Англия и Франция, находящ се още в фазата и хода на Французките против Английските снаряди, но обещаващ да влезе и в формата на действие с живи сили. Тоз конфликт собствено е и тъй наречения „источен въпрос“.

Французките империалисти не са — разбира се — с сухи мозъци да не виждат затруднителната криза на Английските си събратя.

Интересното в Генуезката конференция е, че там са поканени — не разбира се за „черни очи“ и Руската съветска дипломация и победена Германия.

Ролята, както на Руските съветски, тъй и на Германските дипломати, нема да бъде завидна. Англия която е изолирана на Европейския континент, търси упора в своите бивши врагове, в съюзването на които тя бе най-яростния съюзник на Франция. Франция успе добре да използва ново създадените Европейски държави и разширените балкански държавичи и да свърже техната съдба с своята. Тя ги въоръжи, и разоръжи и уби техните съседни, които можах да реагират против тях. Вън от това държи в тех една доста солидна въоръжена армия на Руската контрареволуция. Англия, разбира се, при сегашното разнищено свое положение с нищо не може да помогне на своите сигурни съюзници — Германия и съв. Россия — в предстоящите съжлкования.

Както Германската тъй и съветската дипломатии ще се явят в играта на Генуезката конференция преди всичко партньори на своите интереси, но без козове — за Германия находяща се в неизлечимите последни дни на разрома си, едва ли ще се стреми много да варира, тя ще държи повечето очакващо положение. Но съветските дипломати ще бъдат поставени волно и неволно на сериозен экзамен. Съветската Руска власт след отстъпване от революционно пролетарската и комунистическа позиция, стъпи на буржуазно капиталистическата, а това значи и империалистическата, които са неразделно цело и като най-малко следствие на тъзи капиталистическа позиция ще бъде нейното осветяване на империалистическата си природа, защото тя тъй или иначе ще трябва или да застане формално на страната на една от империалистическите групировки или да признае акта на насилственото империалистическо статукво. Стъпила еднаж на

капитализма съветска Русия става империалистическа държава. Комунизма в нея вече мина в областа на преданието и тя нема вече да срешне по ранните спънки на нейното не признаване от империалистическите държави. Нещо повече, от резервите относително нейното признаване, които до сега правеше Франция, от организираната Руска контрареволуция, и настроянията и въоръженитя на съседните с Русия държави се вижда, че признаването на съветската власт от Франция ще струва на Русия скъпо. Франция готви за съветска Русия нови „Бресливски“, което вече се схваща и от съветската дипломатия.

Участието на другите държави ще носи характер повечето на съзерпание и очакване на некой случаен келепир. Неописуемата радост на българската буржуазия, че и тя има високата чест да бъде поканена на Генуезката конференция, ще се свърши за нейно нещастие с ново разочарование в „справедливостта“ и „правдата“, защото тя е поканена не за работа, а само за калабалж. Българските интереси са съвсем дребнава работа в сравнение с огромния кризис и съжлкование на жизнените интереси между Англия, Франция, Россия и пр., шото няма да правят нов „Балкански въпрос“.

Генуа може да бъде последния напън и последния опит на импери-

алистическият затхващ кораб, който иска да се избави от вътрешните бошующи сътресения и противоречия на капиталистическия строй. По всичко личи, че той пренивява крушения и е готов да потъне и бъде погълнат от собствената си стихия.

Пролетарията трябва да стои на щрек и да бъде готов. Генуа е решающ момент и той може да се започне с разговори на дипломатите и развие в гърменне на толовете, защото империалистическите противоречия се разрешават само с война. А отношението на пролетарията към войната е: война на войната, или превръщането на империалистическата война в гражданска.

Днес пролетарията нема друг център на своето бойно обединение освен Работническата Комунистическа Партия и Работническия Комунистически Интернационал

Че е тъй нека за Българския пролетарият послуши и тоя факт, че тъй наречената Бжл. Ком. Партия на тесняците, като партия дребно буржуазна нема пролетарско революционно отношение към войната, а дребно буржуазно пасифистическо и че всички партии на III интернационал са такива, и по-лоши, защо българската му секция се счита негов образец, а тя е в същност образец на отстъпничество, измена, дребно буржуазен пасифизъм и страхливост.

I КОНГРЕС НА РАБОТН. КОМУНИСТ. ИНТЕРНАЦИОНАЛ

II.

(продължение от бр. 3)

Историческото и критическо изследване на досегашното работническо движение ще докосне преди всичко основата, условността, тактиката, също особено организационната форма на I и II Интернационал, както и социалдемократическите организации, синдикатите, тяхната възможност и желание за борба. Краха в световната война с неговите истински причини, ще трябва да стане практическа азбука на пролетариата — първия източник, за да се дойде през класовата борба до яснота.

Парламентаризъм, водителство, ревиизионизъм, опортюнизъм пасифизъм, изисквания за класово съзнание и прехките за това из всичко трябва да се тегли заключението.

Един особен отдел ще се посвети на синдикализма и анархизма. По-малко време за синдикалистичното, слабо движение в Германия, отколкото върху това в западна Европа и Америка. При това, главната тежест трябва да се свежда към въпроса, до колко подобни методи бяха прави в един по-предшшен период на класовата борба, или с други думи, какво има да благодарим на синдикалистите за работническото движение. (Понеже след войната революционното работничество възприе цял ред тактически методи от синдикалистите). Тая благодарност ще бъде по-голяма, отколкото социалдемократите и московските комунисти желаят, но същевременно мно-

(Забележка: В бр. 3 на Р. И. при печатането на превода на настоящата статия е допустната капитална грешка на стр. 2, колона първа, ред 32, като се пропуснало по невнимателност думата „възможно“ — след думата „пролетариат.“ Скобите се премахват и след „система“ начева ново изречение. Така, че целият израз трябва да се чете:

„И само чрез най-брутално унищожение на една голяма част от този пролетариат е възможно мнимото отновоизграждане и продължение на капиталистическата система. (Експлоатираниите и пр.)“

го по-малка от тая, която синдикатите върват и си въобразяват. При изследване настоящето положение ще трябва да се обхри особено вниманието на борбите на „съюза на индустриалните работници в света“ — в Америка — и на борбите водени от италианските синдикалисти.

Следующият и най-важен отдел, който ще се проанализира от конгреса, са — естествено — въпросите за германската революция, руската революция и III интернационал. Така например: Германската революция в нейния общ характер и последствия, като при това е твърде целесобразно, най-важните й фази да се изложат в тясна историческа връзка. (От януарското въстание 1918 год. до януарското в 1919 год. Версайлския мир и Версайлската конституция, Каповия бунт, руската офанзива, мартенското въстание в 1921 год.) Към всичко това ще се прибави изследването и критиката, спрямо държането на работниците и тяхните организации, спрямо независимата социалд. партия, спартаквия съюз (по настоящем об. К. П на Германия), Р. К. П. и Общия Раб. Юнион.

Върху III Интернационал с неговата тактика и организация, с неговия „революционен парламентаризъм, авторитаризъм и корупция“ — малко ще се говори. Присъщата трябва да бъде единогласна: Той сътрудничил на капиталата, тровил непрекъснато интернационалния пролетариат, в несправеното по тежки с последствия начин, отколкото друг некой е способствувал за това.

.

Следствието от току що изречените изследвания ще бъде: историческата необходимост за основаване на един нов, действително пролетарски комунистически интернационал, на един интернационал на революционната класова борба — на Комунистическия Работнически Интернационал. Неговата основа почитава, както в общото економическо състояние на времето, така и в субективното схващане на класосъзнателната част от съвременния пролетариат. Ето защо,

доколкото още съществува известно съпротивление сред германската Р. К. П. (каквото е случая при една част от Берлинските организации) — то трябва да бъде преодоляно. Развитието през последните месеци говори със смел език. Ядката трябва да се интернационализира, она ядка, която единствена, при отстъпването и прогнването на останалите части, е представителка и застъпница на чисто пролетарските класови гледища и интереси. Преформирването на 3. Интернационал, т. е. оставането в него като опозиция, се оказа след III конгрес просто невъзможно. Самото развитие в Русия ще принесе със себе си, или разцеплението на комунистическата партия на една революционна и реформистична, или пък нейното постепенно преобразуване, в партия, която във все по-остри форми се бори с правителството, к. з. да се превърне в партия, която да застане отново всецело на страната на постепенно разтягания пролетариат, в борба против капитала и демокрацията. Понеже победата на капитала над Русия е един въпрос само на време и вероятно на едно не дълго време. И много характерно е, че тая победа, в тоя момент зависи фактически от единични лица, които именно управляват Русия.

Когато Г. К. Р. П. се реши в септемврийската партийна конференция 1921 год. да тури основа на К. Р. И., на нейна страна, като партия, стоеше само току що основаната холандска К. Р. П. Между това образува се Б. К. Р. П. Тя бе на зряла преди — нейното основаване, в сжзването с III, дълго време високо ценящ се от бжлгарското работничество, интернационал. Някогашната „Communist Propaganda Group“ в южна Африка, провжзглаше своето присъединяване към К. Р. И. В Англия образуването на К. Р. П. е в зачатък. Присъединяването на различни групи е вече провжзгласено Югославянски, австрийски, унгарски, италиански, американски другари, изявяват своето сжгласие с основните принципи и тактика на К. Р. Партии. При такава една ситуация не може да се изисква повече. Тука пък изнасяме в кратце настоящето положение на Г. К. Р. П.

Общото отстъпление на работническото движение не премина безследно и за Г. К. Р. П. (Социалдемократията и нейното незначително нарастване, като следствие от прикждането на дребно буржуазни елементи — не се взима под внимание). До сега всички кризи сред Г. К. Р. П. се превъзможваха лесно. Колкото и различно да беше първоначалното умствено ниво на нейните членове, колкото и различен лагера, от гдето те дойдоха, те имаха едно единородно основно разбиране: антипарламентарно, антисиндикално, за заводни организации, против диктатура на водителите, за класовата диктатура, активни революционери и т. н.

Огня на бжрзо, един след други, следващи революционни избухвания, (еднакви, дали те исторически лежах на линията на усиляването или вече биеха отбой) косеше винаги редовете. Партийните членове и ръководни тела действаха при всички тежки ситуации, изобщо взето самостоятелно, правилно и в сжгласие. Тъй бе при преврата на Кал, сжщо така и при мартенската акция 1921 година. След това време обаче, започна една криза, чийто вжлни се сгромолясаха в Септемврийската ни партийна конференция и се почувствуваха още по-силно в следващите след това месеци. Тая криза не е още преодоляна, но може при все това да се говори за скорошното ѝ преодоляване, заради това, защото тя все повече се изяснява. Тя се сжстои изцяло във основа на общото положение. Като особени точки, биха се споменали: в живота почти на всеки член настъпиха безбройни затруднения; във всеки случай трябва всеки повече, отколкото до сега и винаги по-често и по-напрегнато да гледа, как той продължава живота си и как лично се справя с капитализма. Теорията не може, както през времената на една след друга следващите акции, да се превръща в практика във всички градус, както некога.

Противника стана по-силен; сред работническото не се намира вече она ядка, която да е в сжстояние да разжрне една енергична, успешна пропаганда. Работническото е „по-партийно“, по-сломено, заблудено, уморено и по-равнодушно — няма повече вяра в своята, собствена сила (и. н.). Чрез всичко това се засилва влиянието на пролетаризирани дребни буржоа. влиянието на ония слоеве, които само отдалеч се добират до предчувствието за организирана борба, за които синдикатите се струват едно „революционно“ явление. Влиянието на тия е именно един прелъстяващ момент, баласт, който е в сжстояние да отнеме куража и на по-смели дори другари. Безбройни пък опити лично неприятни, свързани със всички революции, правят от друга страна нещо друго. Из такива моменти, произлиза атмосферата на душевните борби, които от своята страна се придружават от отвържение и насита.

(Следва) Из „Proletarier.“

Що става в Трансвал?

Преди 20 години, английските империалисти после геройско съпротивление смазаха независимите републики Трансвал и Оранжев в Южна Африка. Богатите цветущи страни те превърнаха в плячка на английските капиталисти-акули. Английското нахалство и жестокост тогава възмутиха цел свет, включително и широките народни маси в самата Англия.

Тъй Трансвал стана известен на света със своето нещастие под дуплата на пушките и топове на английския империализъм. И от бурските фермерски свободни републики остана само спомен в историята.

Днес в Южна Африка се развиват сжбития, които отново приковават вниманието на света към себе си.

Ние още нямаме ясна представа за сжщността на движението на рудничарския пролетариат в Южна Африка, но от летящите, прецедени от контрареволуцията телеграми, се вижда, че там не е въпроса за проста „сачка“ със скръжтени ржце, а активно бойно настъпление. В Трансвал има днес, или формирана гражданска война между пролетарията и буржуазната контрреволюция, или просто масово избиване на гладните и отчаяни пролетарски маси, подлжгани и заведени там от английските експлоататори и потосмукачи. Телеграмите от Йоханесбург говорят за стотици убийства и хиляди ранени и пленени сачници. Английските войски действуват с артилерия и аероплани. Те водят форми сражения с пролетарските маси.

И в този момент, когато английската контр-революция коси с огън и меч Южно-африканския пролетариат, вождовете на III-я Интернационал ще разговарят с неговите палачи в Генау за възстановяването на капиталистическото стопанство. А това може да стане само с един фронт на целата империалистическа буржуазна контр-революция с всички социал и комунист-предатели на пролетарията и чрез неговото оказване в най-тежки робски вериги и подлагане на най-цинична експлоатация.

Всесветския пролетариат е дезорганизиран наново от комунистите предатели на III ком. Интернационал. Той не е още успел да изхвърли из своята среда чуждите нему класови елементи и буржуазни пришелци, които бжркат на неговото бойно шедствие. Той не е още успел да сжбере своите сили в чисто пролетарски боеви колонии без сжжителни буржуазни ренегати, и в сегашния момент той нещце може да помогне на своите Южно-африкански братя, чийто пролетарска кръв багри златоносните рудници.

Но той е налучкал правилния път, той расте в свежа мощна сила с чиста млада кръв в лицето на Работническия Комунист. Интернационал.

Ние бжлгарските пролетарии с болка на сжрдцето изпращаме горещ братски привет на Южно-африканските борци в Червеня Трансвал и проклятие на всесветската контр-революция и нейните лакеи в лицето на общегражданските сбирщини, наричащи се социалистически и комунистически.

УБИИТИ И ТЕЖКО РАНЕНИ ПРОВОКАТОРИ.

В село Бели-Мел Фердинандско на 12 т. м., както разказва „Работ. Вестник“, група анархисти от Вратца, Берковица, Фердинанд и Долня-Вереница направили сжбрание. (Анархистите съществуват нелегално и техните сжбрания могат да стават само конспиративно). Подушват това буржуазните копои и решават да провокират анархистите.

Като най-близки административно полицейска власт, провокаторите отиват предварително и заявяват на кмета на селото за да си усигурят тила и отиват на анархистическото сжбрание да изжршат своя мерзки занаят — да провалат анархистите.

Анархистите, обаче, не се пошегували и резултата станал сждбоносен за провокаторите, от които Г. Кржстев бил убит, а Иван Георгиев и Г. Иванов тежко ранени — и тримата тесняци-комунисти.

Ето как буквално предава тжзи история „Работнически Вестник“ от 14 того, брой 211, стр. 4, отдел дневни новини.

— Анархистическа провокация и престъпление. Сжобщават ни от Вратца по телефона: На 12 т. м. неделя, 10 часа преди обед, група анархисти от Вратца, Берковица, Фердинанд и Долня-Вереница направили сжбрание в с. Бели Мел, Фердинандско. Когато нашите другари искали думата, некой извадил револвер. Другарите го заобиколили, обскрирали и намерили, освен револвера и две парчета пероксалин. Нашия другар започнал да говори. Анархистите се сжбрали на страна и стреляли вжрху сжбранието. Др. Г. Кржстев, член на младежкото дружество, паднал убит, а др. Из Георгиев от с. Челюстница и др. Г. Иванов от Бели Мел — тежко ранен. Кмета на селото бе предопреден от нашите другари по-рано, но не взел никакъв мерзи. Полицията идяща от Фердинанд, срещнала убийците-анархисти на пътя, обаче не обжрнала нишаня.“ (к. н.)

От горното се вижда ясно-вжпреки заглавието, кой е провокирал, че провокацията е била скроена добре и че даже полицията била на път, но „сметката била направена без кржчмаря. Провокаторския парцал се сжрди на полицията, че срещнала анархистите, но не ги уловила. Работата е там, че анархиста не е бубулечка да го ловиш гдето искаш и ако това е била лесна работа, то и тесняшките провокатори не би ги испуснали из ржцете си.

Предаване тжй откровенно на целата история от „Работнически Вестник“ не е безумисжл. Те или се готвят да получат ордена „гражданска заслуга“ или най-малко пенсия за семействата на доблестно загиналите свои партийни членове, в името на сжхранението на нине господствуващия буржуазно капиталистически строй.

Ние с казаното — разбира се — не земаме под свое покровителство анархистите, нито искаме техните услуги. Анархистите са плод на сжвременните общественно капиталистически отношения, и едни от противниците на сжвременния строй. Техните удари са насочени против неговите устои. Още по-малко ние можем да се явим защитници на този строй от когото и да би било. Буржуазията има свои средства и методи против методите и тактиката на анархистите.

Пролетарията ще се срещне с анархистите, после сгромолясането на капитализма и до колкото те ще се явят противници или разрушители на неговото комунистическо обществено строителство; до толкова, той ще намери средства, да им се противопостави.

Но въпроса за тесняците е друг: те са дребнобуржуазна партия и всичко що засега буржуазния строй засега и тех. Те са заинтересовани в стабилитета на днешния ст ой и носят отговорност за неговата целост и неприкосновеност. Техните 50 депутати в парламента това са от стжлбовете на които се крепи буржуазно капиталистическия строй в Бжлгария; а техните 109 сел-

Напред Южно-африкански бойни другари, без страх и сжмнение, бждащето е наше, на Работническия Революционен Комунизм.

ски комуни са в сжщност 109 подведомствени отдели на административно полицейския апарат на буржоазната джржава сжгласно нейните закони. Ако кмета на село Бели Мел е бил комунист, сигурно, анархистите са можели да полетат в зандана, а провокаторите да тжржествуват.

Бели-Мелския случай показва още, че разложението и разврата в тесняшката партия вжрви бжрзо и в село. Види се във Вратчанско това разложение взема застрашителни за теснящината размери. Анархизма, като крайна дребно буржоазна идеология и доволно вжзприемчива от дребно буржуазните и селски елементи си е свил във Вратчанско силно гнездо за сметка на теснящината. Итова не е просто само опит на тесняците за превземане на сжбранието.

Ето защо те прибежават вече до услугите на буржоазната полиция. Па нали уж и Г-н Стамболински обещавахе от парламентарната трибуна, че трябва някак да се помогне на тесняшката партия и спаси от разложение.

Тясняците, когато е за назад, крачат бжрзо: до гдето III Интернационал беше революционен и ги канеше напред в името на революцията, те манкираха, саботираха и тжпчеха на едно место, но щом той каза назад към единен фронт с социал предателите, те с такава енергия скокнаха, че се наредиха вече на единен фронт със самата буржуазия. И ето защо те культивират провокацията. Работници, пазете се от провокаторите!

Сливен.

Зап. генерал Луков, бившия н-к щаба на действащата армия, на 5 т. м. говори в военния клуб. Предмет на речта му беше: „Бжлгарската действителност“. С пищна реч, избобяваща с ненужна афектация, генералът разправи целта на сдружаването на запасните офицери и голямата отговорност, с която се натоварват, да донесжт сговор, ред и законност, да обединат всички буржуазни партии, и повдигнат патриотизма в култ у — „валиана“ — бжлгарски народ. До тук, криво ляво се тжрпи, ама големия патриот генерал отдели 3/4 от времето си, да доказва несжстоятелността на материализма и комунизма. С много калните си генералски ботуши, ораторът загази в литературата, философията, економиката и пр. и изкара, че борците за обнова на света сж герои с развитени нерви.

Повика му за единение го издаде като джрт народняк, чийто властнически инстинкт не може да тжрпи аномалиите на днешното време, заплашвано от „червените призрак“. Генералът се пречупва в речта си, да доказва „волюцията в многото економически системи и реалитите, които сами се раждаха за свещените устои на собствеността“ и от всичко излезе, една генералска заповед, писана на политически език в някой клуб, с най-малко сто противоречия. Агентите на буржуазията, скрити зад мнимия си авторитет, готвят бжлгарския оргеш и сжздават нужния им единен фронт за борба против работническото, чийто палачи в стремеха си да го заглавикат, правят кариера за сметка на „единния фронт“, с всички окапали в престжпления политически крикуни.

В противовес на повика за единение на народняка генерал, ний отправяме повика към работническото, да се освободи от опекунството на вождовете си, и поеме делото на революцията в собствените си ржце.

Сжобщения.

Нека знаят всички организации, групи и отделни другари, че издавания в София в „Раб. Искра“ не е никакъв партийен орган, а дело на неколцина карьеристи. Партийния орган, под редактирането на ЦИК се издава в Варна.

Ония организации, групи и отделни абонати, които не са получили брой 3 от Варна, а сж платили, макар в София, да си сжобщат адресите и каква сума са внесли.

ЦИК не поема никаква отговорност за издавания в София вестник. От ЦИК